

PRVO POGLAVLJE

ENGLJESKA 1988.

Dougless Montgomery sjedila je na stražnjem sjedalu unajmljenog automobila, a sprijeda su sjedili Robert i njegova punašna trinaestogodišnja kći Gloria. Kao i obično, Gloria je nešto jela. Dougless je pomakla vitke noge pokušavajući se udobnije namjestiti uz Glorijinu prtljagu. Glorijine su stvari bile potrpane u šest velikih kovčega istog dizajna, a s obzirom na to da nisu svi stali u prtljažnik malog automobila, nagurani su straga uz Dougless. Ispod njezinih nogu nalazio se kovčežić za kozmetiku, a na sjedalu pokraj nje veliki kovčeg za odjeću. Svaki put kad bi se pomakla, očešala bi se o kopču, kožni rub ili ručku. Sad ju je upravo zasvrbjelo ispod lijevog koljena, ali nije mogla doseći to mjesto.

»Tatice«, Gloria je zacviljela glasom nemoćnog četverogodišnjeg djeteta, »ona grebe lijepu prtljagu koju si mi kupio.«

Dougless je stisnula šake, zatvorila oči i izbrojala do deset. Ona. Gloria nikad nije izgovorila Douglessino ime, već ju je zvala samo Ona.

Robert je preko ramena dobacio pogled Dougless. »Dougless, možeš li biti malo pažljivija? Ta je prtljaga prilično skupa.«

»Svjesna sam toga«, rekla je Dougless pokušavajući ne pokazati ljutnju u glasu. »Samo mi je teško sjediti ovdje straga. Nema puno mjesta.«

Robert je ispustio dubok umoran uzdah. »Dougless, moraš li se žaliti baš na sve? Zar nam ni odmor ne može biti ugodan? Samo sam te zamolio da se malo potruđiš.«

Dougless je otvorila usta želeći mu odgovoriti, ali odmah ih je i zatvorila. Nije željela početi još jednu svađu. Osim toga, znala je da ne bi imalo smisla. Zato je umjesto odgovora progutala ljutnju, a zatim protrljala želudac. Ponovno ju je bolio. Željela je zamoliti Roberta da stane kako bi kupila nešto za piće i uzela jedno od sredstava za smirenje koje joj je liječnik prepisao za osjetljivi želudac. »Ako tako nastavite, dobit ćete čir«, upozorio ju je liječnik. Ali Dougless Gloriji nije željela priuštiti zadovoljstvo spoznaje da ju je ponovno uspjela uzrujati i, po tko zna koji put, izazvati razdor između nje i Roberta.

No kad je Dougless podigla pogled, vidjela je kako joj se Gloria smijulji iz ogledalca za popravljane šminke na štitniku za sunce. Dougless je odlučno odvrtila pogled i pokušala se usredotočiti na ljepote engleskog krajolika.

Pokraj prozora prolazila su zelena polja, stare kamene ograde, krave i opet krave, slikovite kućice, veličanstveni vlastelinski dvorci i... Gloria, pomislila je. Dougless se činilo da posvuda vidi Gloriju. Robert je neprestano ponavljao: »Ona je samo dijete koje je napustio njezin tata. Potpuno je prirodno da osjeća određeno neprijateljstvo prema tebi. Molim te da pokušaš pokazati malo suosjećanja za nju, hoćeš li? Ona je uistinu drago dijete kad je upoznaš.«

Drago dijete, pomislila je Dougless dok je gledala kroz prozor. S trinaest godina Gloria je nosila više šminke nego Dougless koja je imala dvadeset šest, i provodila je sate u hotelskoj kupaonici nanoseći je. Gloria je sjedila na prednjem sjedalu. »Ona je samo dijete i ovo je njezino prvo putovanje u Englesku«, rekao je Robert. »A ti si već bila u Engleskoj pa zašto ne bi bila popustljivija?« Činilo se da nije bilo previše bitno to što je Dougless trebala čitati kartu, a jedva da je vidjela išta od Glorijine glave.

Dougless se pokušala usredotočiti na pejzaž. Robert je rekao da je Dougless ljubomorna na njegovu kćer. Rekao je da ga ne želi dijeliti ni s kim drugim, ali da bi, kad bi se samo opustila, mogli biti vrlo sretna trojka. »Mogli bismo biti druga obitelj djevojčici koja je toliko toga izgubila«, rekao je.

Dougless je pokušala zavoljeti Gloriju. Pokušavala je iz petnih žila ponašati se kao odrasla osoba i prijeći preko Glorijina neprijateljstva, ali to je premašivalo Douglessine snage. Tijekom godine dana zajedničkog života s Robertom, dala je sve od sebe da upozna to »drago dijete« o kojem joj je Robert pričao. Nekoliko je puta odvela Gloriju u kupnju i potrošila više novca na nju nego što joj je njezina malena plaća učiteljice u osnovnoj školi dopuštala da potroši čak i na sebe. Nekoliko subotnjih večeri Dougless je ostala u kući koju je dijelila s Robertom i čuvala Gloriju dok je on odlazio na poslovna događanja, obično koktel-zabave ili večere. Kad je Dougless rekla da bi voljela početi s njim, Robert je rekao: »Ali vas dvije morate provoditi vrijeme zajedno. Morate se međusobno upoznati. I ne zaboravi, dušo. Ja dolazim u paketu. Ako voliš mene, voli i moje dijete.«

Ponekad je Dougless imala osjećaj da su stvari počele funkcionirati jer su Gloria i ona bile srdačne jedna prema drugoj kad su bile same, pa čak i prijateljski raspoložene. No one sekunde kad bi se pojavio Robert, Gloria bi se pretvorila u cmizdravo i lažljivo derište. Sjedila bi na Robertovu krilu sa svih svojih metar i pol visine i skoro sedamdeset kilograma i cviljela kako je Ona bila »jako zločesta« prema njoj.

Isprva se Dougless smijala onome što je Gloria govorila. Bilo je apsurdno i pomisliti da bi ona ikad nautila djetetu! Svatko je mogao vidjeti da je djevojčica samo pokušavala privući pozornost svog oca.

No na Douglessino posvemašnje iznenađenje Robert je povjerovao svakoj riječi svoje kćeri. Nije optužio Dougless. Ne, umjesto toga samo ju je zamolio da bude »malo nježnija« s »jadnim djetetom«. Dougless je odmah osjetila potrebu da se obrani. »Znači li to da misliš da nisam dobra osoba? Misliš li da bih loše postupala s djetetom?«

»Samo te molim da se ponašaš kao odrasla osoba i da pokažeš malo strpljenja i razumijevanja, to je sve.«

Kad ga je Dougless upitala što misli pod time, Robert je digao ruke i rekao da je s njom nemoguće razgovarati, a zatim je izašao iz sobe. Dougless je uzela dvije tablete za želudac.

Nakon svake svađe Douglessini osjećaji kretali su se u rasponu od krivnje do bijesa. Imala je učionicu punu djece koja su je obožavala, ali činilo se da je Gloria mrzi. Je li Dougless bila ta koja je bila ljubomorna? Je li nekako nesvjesno davala tom djetetu do znanja da ne želi

dijeliti Roberta s njegovom kćeri? Svaki put kad bi Dougless pomislila na to da je možda ljubomorna, zaklela bi se da će uložiti više napora u to da je Gloria zavoli, što je obično značilo to da bi kupila Gloriji još jedan skupi dar. I opet bi pristajala čuvati je vikendima kad je Gloria ostajala kod njih. A za to je vrijeme Glorijina majka imala život, mislila je Dougless s ogorčenjem.

Bilo je slučajeva kad je Dougless osjećala samo bijes. Zar Robert ne bi mogao jedanput, jedan jedini put, stati na Douglessinu stranu? Zar nije mogao reći Gloriji da je važnije da je Dougless udobno nego što će biti s prokletim kovčezima? Ili je možda mogao reći Gloriji da Dougless ima svoje ime i da u razgovoru ne mora uvijek govoriti o njoj u trećem licu?

Ali svaki put kad bi Dougless rekla tako nešto Robertu, ona je bila ta koja se na kraju ispričavala. Robert je rekao: »Bože, Dougless, ti si odrasla osoba. Vidam je samo svaki drugi vikend pa je normalno da ću biti na njezinoj strani. Ti i ja smo zajedno svaki dan, pa zašto ne možeš podnijeti da tu i tamo budeš u drugom planu?«

Njegove su riječi zvučale ispravno, ali Dougless je istodobno maštala o tome kako Robert govori svojoj kćeri nešto u stilu »pokaži malo više poštovanja« prema »ženi koju volim«.

Ali to se nije dogodilo pa je Dougless šutjela i uživala u vremenu koje su ona i Robert imali kad Gloria nije bila u blizini. Kad Gloria nije bila s njima, ona i Robert bili su kao stvoreni jedno za drugo i drevna joj je intuicija govorila da će se vrlo uskoro dogoditi ono što je toliko željela: prosidba.

Iskreno govoreći, brak je bio ono što je Dougless željela najviše u životu. Nikad nije bila ambiciozna kao njezine starije sestre. Dougless je samo željela lijep dom, supruga i nekoliko djece. Možda će jednog dana kad djeca pođu u školu pisati knjige za djecu, nešto o životinjama koje govore, ali nije se imala želje boriti za uspinjanje korporativnom ljestvicom.

Već je uložila osamnaest mjeseci života u Roberta, a on je bio savršeni materijal za muža. Bio je visok, zgodan, dobro odjeven i izvrstan ortopedski kirurg. Nije ostavljao svoju odjeću razbacanu uokolo i pomagao je u kućanskim poslovima. Nije ganjao žene i uvijek je dolazio kući u vrijeme kad je i rekao da će doći. Bio je pouzdan, na njega se moglo osloniti, bio je vjeran, a što je najvažnije, bila mu je tako potrebna.

Nedugo nakon što su se upoznali, Robert je Dougless ispričao svoju životnu priču. Kao dijete nije bio previše voljen i rekao je Dougless da je njezino dobro i velikodušno srce upravo ono što je tražio cijeli svoj život. Njegova prva supruga od koje se rastao prije više od četiri godine bila je hladna kao riba, to je bila žena za koju je Robert rekao da nije sposobna za ljubav. Samo tri mjeseca nakon što je upoznao Dougless rekao joj je da želi »stalnu vezu« s njom, što je ona protumačila kao želju za brakom, ali da prvo želi vidjeti kako »funkcioniraju« međusobno. Na koncu konca, iz prvog je braka izašao jako povrijeđen. Drugim riječima, želio je da žive skupa.

Ono što je rekao imalo joj je smisla, a budući da je Dougless imala niz nesretnih prethodnih veza s muškarcima, sa zadovoljstvom se uselila u Robertovu veliku, lijepu i skupu kuću, a zatim poduzela sve u svojoj moći da dokaže Robertu da će mu njezina toplina, darežljivost i srce puno ljubavi nadoknaditi hladnoću vlastite majke i supruge.

Uz iznimku problema s Glorijom, život s Robertom bio je sjajan. Bio je muškarac pun energije i često su zajedno odlazili na ples, planinarenje, vožnju biciklima. Često su i priređivali zabave i odlazili na njih. Nikad prije nije živjela s muškarcem, ali lako se navikla na rutinu vođenja domaćinstva i osjećala je kao da je stvorena za to.

Naravno da su imali i drugih problema osim Glorije, ali Robert je u tolikoj mjeri nadmašivao sve druge muškarce s kojima je Dougless izlazila da mu je opraštala njegove mušice, od kojih se većina vrtjela oko novca. Istina je da ju je živciralo što je kad su išli zajedno u nabavku namirnica skoro uvijek »zaboravljao« čekovnu knjižicu. A na blagajni kina, ili kad bi im donijeli račun u restoranima, Robert bi u najmanje polovici slučajeva ustanovio da je zaboravio novčanik kod kuće. Ako bi se Dougless potužila, održao bi joj govor o novom dobu emancipiranih žena i kako se većina žena bori da plati polovicu računa. Zatim bi je slatko poljubio i odveo je na neko skupo mjesto na večeru koju bi on platio. A Dougless bi mu oprostila.

Dougless je znala da može podnijeti sitnije probleme — svi su imali svoje osobitosti — ali zbog Glorije je željela vrištati. Kad je Gloria bila s njima, njihov se život pretvarao u bojno polje. Robertu je njegova kći bila oličenje savršenosti, a budući da je Dougless nije smatrala takvom, Robert je počeo doživljavati Dougless kao neprijatelja. Kad su njih troje bilo zajedno, Robert i Gloria tvorili su jedan tim, a Dougless drugi.

Sada, na ovom odmoru u Engleskoj, Gloria koja je sjedila na prednjem sjedalu ponudila je svom ocu čokoladicu iz bombonijere na svom krilu. Nijednom od njih nije palo na pamet da ponudi Dougless.

I dalje gledajući kroz prozor, Dougless je stisnula zube. Možda je osjećala takvu ljutnju zbog kombinacije Glorije i novca jer se na ovom putovanju ono što je Dougless uvijek smatrala Robertovom malom »mušicom u vezi s novcem« pretvorilo u nešto više.

Kad je Dougless tek upoznala Roberta, satima su razgovarali o svojim snovima i često su razgovarali o tome da otputuju u Englesku. Kao dijete često je putovala u Englesku s obitelji, ali od toga su prošle već godine. Kad su ona i Robert počeli živjeti zajedno u rujnu prošle godine, Robert je rekao: »Idemo u Englesku za godinu dana od današnjeg dana. Dotad ćemo već znati.« Nije detaljnije objasnio što će »znati«, ali Dougless je bila sigurna da je mislio da će za godinu dana znati jesu li ili nisu stvoreni za zajednički bračni život.

Cijelu godinu Dougless je planirala putovanje o kojem je počela razmišljati kao o njihovu medenom mjesecu. U svojoj ga je glavi zvala »pred-medenim mjesecom«. »To će prevagnuti«, rekla je sama sebi, a zatim se nasmiješila. Rezervirala je smještaj u najromantičnijim i najekskluzivnijim hotelima-dvorcima Engleske. Kad bi pitala Roberta za njegovo mišljenje o nekom hotelu, on bi joj namignuo i rekao: »Nemoj štedjeti za ovo putovanje.« Naručila je brošure, kupila vodiče, čitala i istraživala dok nije znala imena polovice sela u Engleskoj. Robertov je jedini uvjet bio da putovanje ne bude samo zabavno, već i poučno pa je sastavila popis puno stvari koje se moglo obići, a koje su bile u blizini njihovih ljupkih hotela — što nije bilo teško jer je Ujedinjeno Kraljevstvo kao Disneyland za ljubitelje povijesti.

Potom joj je tri mjeseca prije polaska Robert rekao da joj je priredio iznenađenje na tom putovanju, posebno iznenađenje koje će je ispuniti radošću. Zbog njegovih je riječi Dougless još više prionula na planiranje i ustanovila da je njihova mala igra tajnovitosti uzbudljiva. Dok je planirala, razmišljala je hoće li je zaprositi na ovom mjestu. Ili možda na ovom drugom i kako bi to mjesto bilo lijepo za to.

Tri tjedna prije polaska sređivala je Robertovu čekovnu knjižicu za kućanske troškove kad je vidjela da je zlatarnici ispisan ček na pet tisuća dolara.

Dok je držala ček u ruci, na oči su joj navrle suze radosnice. »Zaručnički prsten«, šapnula je. To što je Robert toliko potrošio bio je dokaz koliko je darežljiv kad je bila riječ o nečem uistinu važnom, iako je znao malko škrtariti na sitnicama.

Sljedećih nekoliko tjedana Dougless se osjećala kao da hoda na oblacima. Kuhala je izvanredna jela za Roberta i bila posebno raspoložena u spavaćoj sobi, radeći sve što je mislila da bi mu moglo činiti zadovoljstvo.

Dva dana prije polaska Robert je učinio nešto što je malo raspršilo oblake po kojima je hodala — ne dovoljno da tresne o zemlju, ali nešto što ju je definitivno malo prizemljilo. Zatražio je da vidi račune za put, avionske karte, rezervacije unaprijed, sve što je imala. Zatim je zbrojio iznose i dao joj u ruku ispisani obračun.

»Ovo je tvoja polovica troškova«, rekao je.

»Moja?« upitala je glupavo ne shvaćajući što to on govori.

»Znam koliko je vama ženama danas važno da plaćate same sebi pa ne želim da me se optuži da sam muška šovinistička svinja«, rekao je sa smiješkom. »Ne želiš biti teret muškarcu, zar ne? Ne želiš mi biti dodatno opterećenje uza sve moje obveze u bolnici i prema mojoj bivšoj supruzi, zar ne?«

»Ne, ne, naravno da ne«, promrmljala je Dougless osjećajući zbunjenost kao i toliko puta kad se našla suočena s Robertovim obrazloženjima. »Samo je stvar u tome da nemam novca.«

»Dougless, dušo, reci mi da ne potrošiš sve što zaradiš. Možda bi trebala ići na neki tečaj iz upravljanja budžetom.« Spustio je glas. »Ali tvoja obitelj ima novca, zar ne?«

To je bila jedna od onih situacija kad je Dougless osjetila kako je počinje boljeti želudac i sjetila se liječnikova upozorenja da će dobiti čir. Stotine je puta objašnjavala Robertu situaciju sa svojom obitelji. Da, njezina je obitelj imala novca i to puno novca, ali njezin je otac smatrao da se njegove kćeri trebaju naučiti same uzdržavati pa Dougless nije mogla računati na taj novac dok ne napuni trideset pet godina kad će dobiti nasljedstvo. Zнала je da bi joj u hitnom slučaju otac pomogao, ali putovanje iz zadovoljstva u Englesku teško da bi se moglo smatrati hitnim slučajem.

»Hajde, Dougless«, rekao je Robert sa smiješkom kad Dougless nije odgovorila na njegovo pitanje. »Stalno slušam kako je tvoja obitelj utjelovljenje ljubavi i podrške pa zašto ti ne mogu sad pomoći?« Prije nego što je uspjela bilo što reći, Robert je podigao njezinu ruku do svojih usana i poljubio je. »Dušo, pokušaj nabaviti novac. Toliko želim da idemo na to putovanje jer imam vrlo posebno iznenađenje za tebe.«

Jedna strana Dougless htjela je povikati da nije pravedan. Trebao joj je jasno dati do znanja da će morati platiti za polovicu putovanja prije nego što je rezervirala smještaj u tako skupim hotelima. No druga strana nje zapitala se zašto je očekivala da će on platiti njezin dio. Nisu bili vjenčani. Bili su, kao što je to Robert često govorio, »partneri«. »Zvuči kao John Wayne i njegov vjerni pratilac«, promrmljala je Dougless prvi put kad je to rekao, ali Robert se samo nasmijao.

Na kraju se Dougless nije mogla prisiliti da zamoli oca za novac. Bilo bi to kao da priznaje poraz. Umjesto toga nazvala je rođaka u Coloradu i zatražila novac od njega. Dao joj je novac bez ikakvih uvjeta i kamata, ali morala je odslušati njegovo predavanje. »On je kirurg, a ti si potplaćena učiteljica. Živite zajedno godinu dana, ali on očekuje da platiš za polovicu skupog putovanja?« rekao je njezin rođak. Dougless je htjela objasniti da je Robertova majka koristila novac da bi kaznila svog sina, a njegova hladna bivša supruga trošila sve što je Robert zarađivao. Htjela je objasniti da je novac samo malen dio njihova života i da je prilično sigurna da će je Robert zapositi na tom putovanju.

Ali nije rekla ništa od toga. »Samo pošalji novac, hoćeš li?« odbrusila mu je.

Ali rođakove su je riječi uzrujale pa je tijekom nekoliko preostalih dana prije puta Dougless sama sebi održala nekoliko malih predavanja. Bilo je pravedno da plati za sebe, zar ne? I Robert je bio u pravu: ovo je bilo doba ravnopravnosti žena. Njezin ju je otac, time što joj nije bacio novac pred noge prije nego što je sposobna upravljati njime, učio da se brine za sebe, a sada je to činio i Robert. I povrh svega rekla je sebi da je bila glupa što nije unaprijed shvatila da se od nje očekuje da plati za sebe.

Nakon što je Dougless dala svoju polovicu za troškove, većim joj se dijelom vratilo dobro raspoloženje pa se do trenutka kad se spakirala ponovno radovala putovanju. S radošću je napunila svoju torbu

za šoping potrebnim higijenskim potrepštinama, vodičima i što većim brojem raznih stvarčica koje je uspjela ugurati unutra.

U taksiju do aerodroma Robert je bio osobito nježan prema njoj. Ljubio ju je po vratu sve dok ga nije odgurnula u nelagodi jer je vidjela da ih vozač taksija promatra.

»Jesi li pogodila koje je iznenađenje?« upitao je.

»Dobio si na lotu«, Dougless je odgovorila i dalje igrajući igru i praveći se da ništa ne zna.

»Bolje od toga.«

»Da vidimo... Kupio si dvorac i živjet ćemo u njemu zauvijek kao lord i lady.«

»Puno bolje od toga«, Robert je rekao ozbiljno. »Znaš li uopće koliko košta održavanje takvih mjesta? Mislim da ne možeš naći ništa što bi bilo dobro kao ovo iznenađenje.«

Dougless ga je pogledala s ljubavlju. Znala je točno kakvu će vjenčanicu imati i zamišljala je kako joj se svi rođaci smiješe s odobravanjem. Hoće li njihova djeca imati Robertove plave ili njezine zelene oči? Njegovu smeđu ili njezinu crvenkastu kosu? »Nemam pojma što je iznenađenje«, slagala je.

Naslonivši se na sjedalo Robert se nasmiješio. »Uskoro ćeš saznati«, rekao je zagonetno.

U zračnoj je luci Dougless preuzela na sebe prijavu prtljage dok se Robert osvrtao oko sebe kao da traži nekog. Kad je Dougless dala napojnicu nosaču, Robert je podigao ruku i mahnuo nekom. Najprije je Dougless bila previše zaposlena da bi shvatila što se događa.

Podigla je pogled kad je netko povikao »Tatice!« i vidjela Gloriju kako trči preko terminala, a slijedi je nosač gurajući kolica natovarena sa šest novih kovčega.

Kakva slučajnost, mislila je Dougless dok je provjeravala oznake koje joj je dao službenik za prtljagu. Zamisli da sretnemo Gloriju u zračnoj luci. Dougless je smeteno promatrala kako se Gloria baca u zagrljaj svom ocu. Koju sekundu kasnije razdvojili su se, a Robert je rukom čvrsto obgrlio punašna ramena svoje dragocjene kćeri.

Nakon što je Dougless završila s torbama, posvetila je pozornost Robertovoj kćeri i bilo joj je teško ne mrštiti se. Gloria je nosila jaknu

s resicama, kaubojske čizme i prekratku kožnu suknju. Izgledala je kao debeljuškasta striptizeta iz šezdesetih godina.

Gdje joj je bila majka i kako je mogla dopustiti djetetu da se tako odjene? To se Dougless vrtjelo po glavi dok je pogledom po zračnoj luci tražila Robertovu bivšu suprugu.

»Bok, Gloria«, rekla je Dougless. »Zar i ti i tvoja majka putujete nekamo?«

Gloria i njezin otac skoro su pali na pod od smijeha kad je Dougless to rekla. »Nisi joj rekao«, Gloria je propiskutala.

Robertu je trebao trenutak da se uozbilji. »Ovo je iznenađenje«, rekao je gurnuvši Gloriju naprijed kao da je ona neki veliki pokal koji je Dougless upravo osvojila. »Zar to nije najdivnije moguće iznenađenje koje si mogla zamisliti?«

Dougless i dalje nije shvaćala — ili je jednostavno bila preužasnuta da bi željela shvatiti. Nije mogla ništa drugo nego stajati tamo i buljiti u njih dvoje bez riječi.

Robert je drugu ruku obavio oko Dougless i privukao je bliže sebi. »Obje moje cure idu sa mnom«, rekao je s ponosom.

»Obje?« šapnula je Dougless dok joj se grlo stiskalo.

»Da«, rekao je Robert s radošću u glas. »Gloria je iznenađenje koje ti već tjednima nagovješćujem. Ona ide s nama u Englesku. Znao sam da nikada nećeš pogoditi! I nisi, zar ne?«

Ne, Dougless nije ni približno pogodila. A sad kad je konačno shvatila da neće biti ništa od lijepog i romantičnog putovanja o kojem je sanjala, željela je vrištati, vikati i odbiti bilo kamo ići. Ali nije napravila ništa od toga. »Sve su hotelske sobe samo za dvoje«, konačno je uspjela reći.

»Pa tražit ćemo da nam donesu pomoćni krevet«, rekao je Robert odmahnuvši rukom na to. »Siguran sam da ćemo se snaći jer je ljubav na našoj strani, a to je sve što nam je potrebno.« Spustio je ruku s Douglessina ramena. »A sada na posao. Dougless, neće ti biti teško predati Glorijinu prtljagu dok ja popričam s mačkicom, zar ne?«

Dougless nije preostalo ništa drugo nego da kimne glavom. Tupo je otišla do šaltera za predaju karata i prtljage, a iza nje je išao nosač s prtljagom. Morala je platiti dvjesto osamdeset dolara više za Glorijine četiri dodatne torbe i dati napojnicu nosaču.

Nisu imali puno vremena prije polijetanja zrakoplova, a Robert i njegova kći bili su potpuno okupirani jedno drugim pa, nasreću, Dougless nitko ništa nije pitao. Da jest, nije bila sigurna bi li mogla odgovoriti. Minutu za minutom promatrala je kako se rasplinjava jedan san za drugim. Večere uz šampanjac ustupile su mjesto brznoj hrani pojedenoj u automobilu. Poslijepodneva provedena u šetnji šumskim stazama pretvorila su se u vizije svađa o tome da se »pronađe nešto u čemu će i Gloria uživati« — nešto što je Dougless već i previše puta dotad čula.

A zatim je tu bio i problem privatnosti. Njih će troje dijeliti jednu sobu. Kad će ona i Robert biti sami?

Kad su se ukrkali, Dougless je vidjela da je Robert uložio dosta truda u planiranje puta za Gloriju. Njezina ukrcajna propusnica pokazivala je da ima mjesto u istom redu gdje i oni i to pokraj prolaza.

Ali Robert je smjestio Gloriju između njih pa je Dougless završila na sjedalu pokraj prolaza, što je mrzila jer gdje god da je stavila ruke ili noge, domaćice zrakoplova uvijek su je upozoravale da onemogućuje prolaz kolicima.

Tijekom tog dugog puta Robert je sa smiješkom Dougless dao Glorijinu kartu u ruke. »Dodaj i ovo na naš popis troškova, može? I trebat će mi obračun za svaki potrošeni novčić — ili da bolje kažem peni«, dodao je namignuvši Gloriji. »Moj računovođa misli da cijeli taj put mogu odbiti kao poslovni trošak.«

»Ali to nije poslovni put.«

Robert se namrštio. »Dougless, nemoj započinjati. Samo, molim te, bilježi naše troškove kako bismo, kad dođemo kući, mogli podijeliti troškove.«

Dougless je pogledala Glorijinu kartu koju je držala u ruci. »Misliš na tri dijela, zar ne? Jedna trećina sam ja, dvije trećine ti i Gloria.«

Robert ju je užasnuto pogledao dok je zaštitnički obavijao ruku o Glorije kao da je Dougless pokušala povrijediti dijete. »Mislim na pola. Gloria je tu i zbog tvog zadovoljstva. Potrošeni je novac ništa u usporedbi s radošću koju će ti donijeti njezino društvo.«

Dougless je okrenula glavu. Nije se htjela svađati sad. O tome će detaljnije raspraviti kasnije kad budu nasamo i kad ih Gloria ne bude promatrala sa zanimanjem.

Ostatak dugog leta čitala je dok su Gloria i Robert kartali i ignorirali je. Dougless je dvaput uzela sredstvo za smirenje da joj želudac ne bi pojeo sam sebe.

Sad, u automobilu, Dougless je trljala svoj bolni želudac. Tijekom četiri dana koje su proveli u Engleskoj pokušavala se zabaviti. Pokušavala je ne tužiti se kad je prve noći u njihovoj hotelskoj sobi Gloria toliko stenjala zbog pomoćnog kreveta koji je osoblje hotela stavilo u sobu i to nakon što je vlasnik održao ljutito predavanje Dougless o tome da nisu očekivali Gloriju, da je Robert rekao Gloriji da im se pridruži u njihovu velikom krevetu. Nakon što je gotovo dvaput pala s kreveta, Dougless je završila na pomoćnom krevetu. Dougless se nije potužila ni kad je Gloria naručila tri glavna jela u skupom restoranu. »Samo želim da moja bebica sve isproba«, rekao je Robert. »I, Dougless, prestani biti takva škrtica. Ne znam što te spopalo. Uvijek sam mislio da si darežljiva osoba«, rekao je Robert, a zatim uručio Dougless ogroman račun od kojeg je ona trebala platiti polovicu.

Dougless je uspijevala držati usta zatvorena jer se stalno podsjećala na to da je ona odrasla osoba, a Gloria je samo dijete. Dougless se tješila i spoznajom da je negdje u Robertovoj prtljazi zaručnički prsten vrijedan pet tisuća dolara. Pomisao na prsten natjerala ju je da se prisjeti da je on uistinu voli. A prisjetila se i da je sve ono što radi za Gloriju isto tako iz ljubavi.

No nakon sinoćnje večeri, Dougless se više nije mogla pretvarati da je dobro raspoložena. Sinoć, za vrijeme još jedne od njihovih večera s cifrom od sto pedeset pet dolara, Robert je Gloriji uručio duguljastu plavu kutijicu od baršuna. Dok je Dougless gledala Gloriju kako otvara kutijicu, imala je neugodan predosjećaj.

Glorijine su oči zasjale kad je vidjela što je unutra. »Ali nije mi rođendan, tatice«, prošaptala je.

»Znam, kolačiću«, nježno je rekao Robert. »Time ti samo želim reći da te volim.«

Gloria je polako iz kutije izvadila široku narukvicu izrađenu od isprepletenih zlatnih i srebrnih niti s nanizanim dijamantima i smaragdima.

Dougless nije mogla spriječiti uzvik iznenađenja koji joj je pobjegao jer je znala da je njezin zaručnički prsten omotan oko Glorijina punašnog zapešća.

Gloria je trijumfalno podigla ruku. »Vidiš?«

»Da, vidim«, rekla je Dougless hladno.

Nakon večere, u hodniku ispred njihove sobe Robert je bjesnio na nju. »Nisi pokazala previše oduševljenja narukvicom koju sam poklonio svojoj kćeri. Gloria ti ju je pokušala pokazati. Ponudila ti je svoje prijateljstvo, ali ti si je odbila. Duboko si je povrijedila.«

»Na to si potrošio pet tisuća dolara? Na dijamantnu narukvicu za dijete?«

»Gloria je mlada žena, vrlo lijepa mlada žena i zaslužuje lijepe stvari. Osim toga, to je moj novac. Nismo vjenčani pa da možeš polagati bilo kakva zakonska prava na moj novac.«

To je bio prvi put da su sami nakon nekoliko dana i Dougless je željela sačuvati ponos, željela je sama sebi reći da nije bilo važno to što je Robert kupio svojoj mladoj kćeri dijamante, a žena s kojom je živio dobivala je od njega samo polovicu računa. No Dougless nikad nije bila kadra sakriti svoje prave osjećaje. Dok su joj se oči punile neprolivenim suzama, Dougless je stavila ruke na njegova ramena. »Hoćemo li se vjenčati«, prošaptala je. »Hoće li se to ikad dogoditi?«

Ljutito se izmakao njezinu dodiru. »Ne ako ne počneš pokazivati više ljubavi i darežljivosti prema mojoj kćeri i meni.« Hladno ju je pogledao. »Znaš, mislio sam da si drugačija, ali sad počinjem misliti da si jednako hladna kao moja bivša supruga. A sada me, molim te, ispričaj. Moram ići utješiti svoju kćer. Vjerojatno je isplakala oči nakon načina na koji si postupala s njom.« Nakon što joj je dobacio još jedan bijesan pogled, okrenuo se i otišao u njihovu sobu.

Dougless se naslonila na zid. »Smaragdne naušnice trebale bi joj osušiti suze«, prošaptala je više za sebe.

Zato je sada u automobilu sjedila tijela iskrivljena uz Glorijine kovčege i znala je da neće biti nikakve prosidbe, a zasigurno ni zaručničkog prstena za nju. Umjesto toga znala je da će provesti mjesec dana putovanja u ulozi Robertove sekretarice i navigatora dok će je njegova kći zadirkivati. U tom trenutku Dougless nije znala što će učiniti, ali sviđala joj se ideja da se ukrca na prvi zrakoplov koji vozi kući.

Čak i dok je razmišljala o odlasku, promatrala je Robertov potiljak i srce joj se grčilo. Kad bi se ukrcala na zrakoplov u bijesu, znala je da bi se morala vratiti u SAD i iseliti iz Robertove kuće. Morala bi pronaći stan, a što onda? Ponovno početi izlaziti? Kao učiteljica nije baš upoznavala puno muškaraca. Mogla bi otići svojoj obitelji i što? Priznati da iza sebe ima još jednu propalu vezu?

»Dougless«, rekao je Robert. »Mislim da smo se izgubili. Gdje je crkva? Mislio sam da ćeš pratiti kartu. Ne mogu voziti i pratiti kamom idemo.« U glasu mu se osjećala napetost koja jučer nije postojala i Dougless je znala da je i dalje ljut na nju zbog njezine reakcije na narukvicu.

Dougless je brzo počela petljati oko karte, a zatim se nagnula ustranu kako bi pokraj Glorijine glave mogla vidjeti znakove na cesti. »Ovdje!« rekla je. »Skreni desno.«

Robert je skrenuo na jednu od uskih engleskih prometnica okruženih grmljem, koje je s obje strane gotovo zakrivalo cestu, i krenuo prema udaljenom selu Ashburton, mjestu koje je izgledalo kao da se nije promijenilo stotinama godina.

»Ovdje se nalazi crkva iz trinaestog stoljeća u kojoj se nalazi grobnica elizabetinskoga grofa.« Dougless je pogledala u svoju bilježnicu. »Lord Nicholas Stafford, preminuo 1564.«

»Moramo li ići gledati još jednu crkvu?« cviljela je Gloria. »Dosta mi je crkava. Zar nije mogla naći nešto bolje za razgledavanje?«

»Rečeno mi je da tražim povijesne znamenitosti«, odbrusila joj je Dougless prije nego što joj je palo na pamet da bi mogla ublažiti ton.

Robert je zaustavio automobil ispred crkve i okrenuo se prema Dougless. »Glorijina je izjava u redu i ne vidim razloga za tvoje otrezanje. Dougless, počinjem žaliti što sam te poveo s nama«, rekao je, a zatim izašao iz automobila i počeo hodati.

»Poveo me?« rekla je Dougless, ali on je već bio na pola puta do crkve rukom obgrlivši Gloriju. »Ali ja plaćam za sebe«, prošaptala je.

Dougless nije ušla u crkvu s Robertom i Glorijom. Umjesto toga ostala je vani i šetala grobljem, na kojem tlo nije bilo savršeno poravnano, odsutno gledajući drevne nadgrobne spomenike. Morala je donijeti neke važne odluke i htjela je neko vrijeme razmisliti. Da ostane i osjeća se jadno ili da ode? Ako sada ode, znala je da joj Robert neće oprostiti i da će sve vrijeme i sav trud koji je uložila u njega biti uzaludan.

»Bok.«

Dougless je poskočila na zvuk glasa, a zatim se okrenula i vidjela Gloriju iza sebe. Možda je to bila samo Douglessina mašta, ali činilo se kao da djevojčicina dijamanta ogrlica blješti na suncu.

»Što želiš?« Dougless je sumnjičavo upitala.

Gloria je isturila donju usnicu. »Mrziš me, zar ne?«

Dougless je uzdahnula. »Ne, ne mrzim te. Ja samo... To je nešto što se tiče odraslih.« Duboko je udahnula. Htjela je biti sama kako bi mogla razmisliti. »Zašto nisi unutra i ne razgledavaš crkvu?«

»Dosadilo mi je. To je lijepa bluza«, rekla je Gloria kapaka puštenih na lukav način što je Dougless već i previše puta vidjela. »Izгледа skupo. To ti je kupila tvoja bogata obitelj?«

Dougless nije željela zagristi mamac i dopustiti djevojčici da je uzruja. Umjesto toga uputila joj je strog pogled, okrenula se i počela hodati.

»Čekaj!« povikala je Gloria, a zatim joj se oteo uzvik: »Joj!«

Dougless se okrenula i vidjela Gloriju opruženu na zemlji pokraj nadgrobnog spomenika grube površine.

Sumnjala je da je djevojčica uistinu ozlijeđena jer je Gloria obožavala dramatizirati. Dougless se uzdišući uputila da joj pomogne, ali čim ju je pridigla, Gloria je briznula u plač. Dougless se nije mogla natjerati da zagrlji Gloriju, ali uspjela ju je potapšati po ramenu. Čak je pokazala i suosjećanje jer je Glorijina ruka bila izgrebena na mjestu gdje se udarila o kamen. Gloria je pogledala svoju ruku i počela još glasnije plakati.

»Sigurno ne boli tako jako«, rekla je Dougless pokušavajući utješiti djevojčicu. »Znam. Zašto ne staviš novu narukvicu na tu ruku? Kladim se da će bol odmah proći.«

»Nije to«, rekla je Gloria šmrcajući. »Uzrujana sam jer me mrziš. Tata je rekao da si mislila da je moja narukvica zaručnički prsten.«

Dougless je maknula ruku s Glorijine i ukočila se. »Otkud mu takva smiješna ideja?« upitala je pokušavajući zvučati uvjerljivo.

Gloria je krajičkom oka pogledala u Dougless. »O, moj tata zna sve o tebi«, rekla je lukavim glasom. »Zna da si mislila da će njegovo iznenađenje biti prosidba i da je ček za zlatara bio za zaručnički prsten.« Gloria se malčice nasmiješila. »Tata i ja cijelo se vrijeme smijemo tebi i tome koliko se želiš udati za njega. On kaže da ćeš učiniti sve što ti kaže ako te navede na to da pomisliš da će te zapositi.«

Dougless je stajala tako nepomično da joj se tijelo počelo tresti.

Glorijin smiješak postao je zloban, a glas joj se utišao. »Tatica kaže da bi te se riješio da ne trebaš naslijediti toliko novca.«

Na tu je primjedbu Dougless ošamarila Glorijino samozadovoljno debelo lice.

Robert se pojavio na izlazu crkve upravo na vrijeme da vidi pljusk, a Gloria je vrišteći otrčala u očev zagrljaj.

»Istukla me«, vrištala je Gloria, »i izgrebla mi je ruku. Pogledaj, taticе. Krvari. To mi je ona učinila!«

»Moj Bože, Dougless«, rekao je Robert očiju raširenih od užasa. »Ne mogu vjerovati da si to napravila. Udariti dijete...«

»Dijete! Dosta mi je tog djeteta! Dosta mi je načina na koji je tetošiš. I dosta mi je načina na koji vas dvoje postupate sa mnom!«

Robert je hladno buljio u nju. »Bili smo više nego ljubazni i pažljivi prema tebi tijekom cijelog ovog putovanja, a ti si bila ljubomorna i zlobna. Dali smo sve od sebe da te usrećimo.«

»Niste učinili ništa da me usrećite. Sve je bilo za Gloriju.« Suze su joj navrle na oči, osjećala je kako joj ispunjavaju grlo sve dok nije pomislila da će je ugušiti. U glavi su joj neprestano odzvanjale Glorijine riječi. »Smijali ste mi se iza leđa.«

»Sad već fantaziraš«, rekao je Robert uporno je gledajući te i dalje zaštitnički držeći ruku obavijenu oko Glorije kao da bi Dougless u svakom trenutku mogla napasti djevojčicu. »Ali budući da smo ti tako neugodni, možda bi ti bilo bolje bez našeg društva.« Okrenuo se i držeći Gloriju privijenu uza sebe uputio prema automobilu.

»Slažem se«, rekla je Dougless. »Spremna sam poći kući.« Nagnula se i posegnula za torbom koju je ostavila pokraj nadgrobnog spomenika. Ali njezina torba nije bila tamo. Brzo je pogledala iza nekoliko nadgrobnih spomenika, ali torbi nije bilo ni traga. Podigla je pogled kad je čula zvuk kretanja automobila.

Najprije nije mogla vjerovati svojim očima. Robert je odlazio i ostavljao je!

Dougless je potrčala prema ulaznoj ogradi, ali automobil je već izlazio na cestu. A zatim je na svoj užas ugledala kako Gloria pruža ruku kroz prozor, a na vrhovima njezinih prstiju ljuljala se Douglessina torbica.

U uzaludnom pokušaju da ih stigne, Dougless je potrčala za automobilom, ali ubrzo ga je izgubila iz vida. Šokirana, otupjela i u nevjerici, korakom se vratila do crkve. Bila je u stranoj zemlji bez novca, bez kreditnih kartica i bez putovnice. Ali, što je najgore od svega, muškarac kojeg je voljela upravo ju je napustio.

Teška hrastova vrata crkve bila su otvorena pa je Dougless ušla unutra. Unutra je bilo prohladno, vlažno i mračno, a zbog visokih kamenih zidova mjesto se činilo smirenim i punim poštovanja.

Morala je razmisliti o situaciji u kojoj se našla i isplanirati što napraviti. Ali ipak, Robert će se sigurno vratiti po nju. Možda se upravo sada okretao i vraćao natrag po nju. Možda će svake minute utrčati u crkvu, zagrliti Dougless i reći joj da mu je žao i da se nada da će mu oprostiti.

No Dougless nekako nije vjerovala da će se bilo što od toga dogoditi. Ne, Robert je bio previše ljut, a Gloria je bila prevelika lažljivica. Dougless je bila sigurna da će djevojčica detaljno razraditi priču o tome kako joj je Dougless ozlijedila ruku i to će samo potaknuti Robertov bijes.

Ne, bilo bi bolje da Dougless smisli kako se izvući iz cijele ove zbrke. Mogla bi nazvati oca, na njegov račun, i zamoliti ga da joj pošalje njezin novac. I opet bi mu morala reći da njegova najmlađa kći nije uspjela u nečemu. Morala bi mu reći da njegova kći nije bila u stanju ni otići na odmor a da se ne uvali u nevolju.

Suze su joj navrle na oči kad je zamislila glas svoj najstarije sestre Elizabeth kako govori: »Što je naša mala smušenka Dougless sada učinila?« Robert je bio Douglessin pokušaj da svoju obitelj učini ponosnom na nju. Robert nije bio kao drugi muškarci probisvijeti u kakve se Dougless obično zaljublivala. Robert je bio poštovan, tako prikladan, ali izgubila ga je. Možda da nije izgubila strpljenje s Glorijom... Možda...

Suze su joj zamaglile vid dok se ogledala po crkvi. Sunce se probijalo kroz stare prozore visoko iznad njezine glave, a čiste i jasne zrake osvjetljavale su bijelu mramornu grobnicu u prolazu na lijevoj strani. Dougless se uputila naprijed. Na vrhu grobnice nalazila se bijela mramorna skulptura u punoj visini muškarca koji je na sebi imao gornju polovicu oklopa i čudne kratke hlače. Gležnjevi su mu bili prekriveni,

a pod rukom je držao šljem. »Nicholas Stafford«, pročitala je naglas, »Grof od Thornwycka.«

Dougless je sama sebi čestitala na tome što se tako dobro držala u okolnostima u kojima se našla, kad ju je odjednom pogodilo sve što ju je snašlo i koljena su joj zaklecala. Spustila se na pod, položila ruke na grobnicu i oslonila čelo na hladni mramor.

Počela je plakati, a suze kao da su izvirale iz njezine najdublje nutrine. Osjećala se kao promašaj, potpuni i savršeni promašaj. Nije lila suze samo zbog današnjeg dana. Činilo se da nije uspjela ni u čemu čega se u životu dotakla. Otkad je ušla u pubertet otac ju je morao izbavljati iz valjda stotine nevolja.

Bio je tu »dečko« u kojeg se ludo zaljubila kad joj je bilo šesnaest. Usprotivila se cijeloj svojoj obitelji jer im se nije sviđao. Ali njezina sestra Elizabeth, mudra Elizabeth koja nikad u životu ni u čemu nije pogriješila, pokazala je Dougless neke dokumente. Dečko u kojeg se zaljubila imao je dvadeset pet godina i policijski dosje. Dougless je prkosno izjavila da ga voli bez obzira na njegove pogreške. Prekinuli su kad je bio uhićen zbog teške krađe.

Zatim je tu bio svećenik u kojeg se zaljubila kad joj je bilo devetnaest godina. Činilo se da je sigurno zaljubiti se u svećenika. Prekinula je njihovu vezu kad se njegova slika pojavila na naslovnici novina. Već je bio oženjen trima drugim ženama.

A onda je tu bio... Dougless se od siline plača nije mogla ni sjetiti svih drugih. Ali znala je da je popis beskonačan. Robert se činio toliko drugačijim, tako običnim i vrijednim poštovanja, ali nije ga uspjela zadržati.

»Što nije u redu sa mnom?« zavapila je.

Pogled joj je kroz suze pao na mramorno lice muškarca na grobnici. U srednjem su vijeku imali dogovorene brakove. Kad su joj bile dvadeset dvije i upravo je saznala da je njezina najnovija ljubav, burzovni mešetar, uhapšen zbog nezakonitog trgovanja dionicama, privila se uz oca i zamolila ga da joj odabere muškarca.

Adam Montgomery na to se nasmijao. »Tvoj je problem, dušo, što se zaljubljuješ u muškarce koji te previše trebaju. Trebala bi naći muškarca koji te ne treba, već te samo želi.«

Dougless je šmrncnula. »To je upravo ono što mi treba: princ koji će sjahati sa svog bijelog konja i željeti me toliko da će me odnijeti u svoj dvorac gdje ćemo zauvijek sretno živjeti.«

»Nešto tako«, rekao je njezin otac sa smiješkom. »Konj je u redu, ali Dougless, dušo, ako primi misteriozni telefonski poziv noću, a zatim skoči na Harley i ne vraća se po nekoliko dana, prekini tu vezu, u redu?«

Douglessin se plač pojačao kad se sjetila koliko se puta morala obratiti obitelji za pomoć. A sad će ih opet morati tražiti da joj pomognu. Ponovno će morati priznati da je napravila budalu od sebe zbog muškarca. Ali ovaj je put bilo gore jer je tog muškarca odobravala i njezina obitelj. Ali Dougless ga je nekako uspjela izgubiti.

»Pomozi mi«, šapnula je držeći ruku na mramornoj ruci kipa. »Pomozi mi da pronađem svog princa na bijelom konju. Pomozi mi da pronađem muškarca koji me želi.«

Naslonivši se na pete i rukama prekrivši lice, Dougless je udarila u još jači plač.

Nakon dugo vremena polako je shvatila da netko stoji pokraj nje. Kad je okrenula glavu, zraka sunca koja se probijala kroz visoki prozor odbila se o metal i tako je zasljepila da je samo sjela na kameni pod. Podigla je ruku kako bi zaštitila oči.

Ispred nje je stajao muškarac koji je, čini se, nosio... oklop.

Stajao je jako mirno, a pogled mu je bio tako divlje uprt u Dougless da je isprva pomislila da nije stvaran. Nije mogla prestati buljiti u njega usta otvorenih od iznenađenja. Bio je iznimno naočit i nosio je najautentičniji kazališni kostim koji je ikad vidjela. Oko vrata je nosio mali nabrani okovratnik, a oklop mu je dosezao do struka. Ali kakav oklop! Sjajni je metal izgledao skoro kao da je izrađen od srebra. S prednje je strane oklop bio ukrašen brojnim redovima ugraviranih cvjetnih motiva, a svaki je cvijet bio ispunjen metalom zlatne boje. Od struka do sredine bedara nosio je kratke hlače koje su se poput balona širile oko njegova tijela. Ispod kratkih hlača, njegove noge — njegove snažne, mišićave noge — bile su odjevene u čarape koje su izgledale kao da su ispletene od... postojalo je samo jedno vlakno na svijetu koje je odražavalo svjetlo na takav način: svila. Iznad lijevog koljena nosio je podvezicu izrađenu od plave svile s prekrasnim vezom. Na nogama je nosio čudne, mekane cipele koje su imale male izreze oko prstiju.

»E pa, vještice«, rekao je muškarac dubokim glasom, »prizvali ste me, pa što izvolijevate od mene?«

»Vještica?« upitala je Dougless šmrcajući i otirući suze.

Iz napuhanih kratkih hlača muškarac je izvukao bijeli platneni rupčić te joj ga dao. Dougless je bučno ispuhala nos.

»Jesu li te unajmili moji neprijatelji?« upitao je muškarac. »Spremaju li još kakvu urotu protiv mene? Zar im moja glava nije dovoljna? Ustan' te, gospo, i objasnite što učinite.«

Prekrasan je, ali potpuno lud, pomislila je Dougless. »Slušajte, ne znam o čemu govorite.« Polako se pridigla na noge. »A sada, ako biste me ispričali...«

Nije uspjela ništa više reći jer je izvukao mač tanke oštrice duljine najmanje jedan metar, a zatim prislonio oštricu uz njezino grlo. »Poništite čaroliju, vještice. Želim natrag!«

To je sve bilo previše za Dougless. Najprije Robert i njegova lažljiva kći, a sada ovaj ludi Hamlet. Opet je briznula u plač i naslonila se na hladan kameni zid.

»Prokletstvo!« promrmljao je muškarac, a sljedeće čega je Dougless bila svjesna bilo je to da ju je uzeo u naručje i nosio prema crkvenoj klupi.

Spustio ju je u sjedeći položaj na tvrdu klupu, a zatim stao iznad nje i dalje buljeći u nju. Dougless nije mogla zaustaviti suze. »Ovo je bio najgori dan mog života«, cviljela je. Muškarac ju je mrko gledao kao glumac iz nekog starog filma s Bette Davis. »Žao mi je«, uspjela je reći. »Obično ne plačem toliko, ali ne mogu si pomoći kad me napustio muškarac kojeg volim i kad sam napadnuta — i to mačem, ni manje ni više — i to sve u istom danu.«

Kad je obrisala oči, bolje je pogledala rupčić. To je bio veliki platneni četverokut obrubljen rubom debljine otprilike dva centimetra izrađenim od zanimljivog svilenog veza s motivom koji je podsjećao na cvijeće i zmajevе. »Kako lijepo«, protisnula je.

»Nije čas za trivijalnosti. Moja je duša u pitanju, baš kao i vaša. Iznova vam kažem: poništite čaroliju.«

Dougless je dolazila k sebi. »Ne znam o čemu govorite. Htjela sam se isplakati sama, a onda ste došli vi u toj apsurdnoj odjeći i počeli vikati na mene. Mogla bih pozvati policiju ili bobije ili što već imaju u ruralnoj Engleskoj. Je li uopće zakonito nositi takav mač?«

»Zakonito?« upitao je muškarac. Gledao je u njezinu ruku. »Nosite li to sat na ruci? I kakva je to halja na vama?«

»Naravno da je to sat, a ovo je moja odjeća za putovanje po Engleskoj. Konzervativna. Nema traperica i majica. Lijepa bluza, lijepa suknja. Znate, nešto što bi nosila Miss Marple.«

Gledao ju je mršteći se, ali činilo se da je manje ljut. »Neobično zborite. Kakva ste vi vještica?«

Zabacivši ruke u zrak od očaja, Dougless je ustala i stala pred njega. Bio je dosta viši od nje pa je morala podići glavu. Njegova crna kovrčava kosa dopirala je tik do krutog malog nabranog ovratnika koji je nosio, a iznad njegovane šiljaste i kratke bradice nosio je crne brkove. »Nisam vještica i nisam dio vaše elizabetinske predstave«, rekla je odlučno. »A sada odlazim iz ove crkve i obećavam vam da ću, ako pokušate išta s tim mačem, vrištati tako da će svi prozori popucati. Evo vam vaša maramica. Žao mi je što je mokra, ali zahvaljujem vam što ste mi je posudili. Doviđenja i nadam se da će vaša predstava dobiti sjajne recenzije.« Odlučno se okrenula i odmarširala iz crkve.

»Barem mi se danas ne može dogoditi ništa gore od onog što sam već proživjela«, mrmljala je Dougless dok je izlazila iz crkvenog dvorišta. Iza ograde na mjestu s kojeg su se mogla vidjeti crkvena vrata nalazila se telefonska govornica i Dougless je s nje nazvala kuću svojih roditelja u SAD-u na njihov račun. Bilo je rano ujutro u Maineu i pospana Elizabeth javila se na telefon.

Bilo tko osim nje, pomislila je Dougless zakolutavši očima. Radije bi razgovarala s bilo kim na ovoj zemlji nego sa svojom savršenom starijom sestrom.

»Dougless, jesi li to ti?« upitala je Elizabeth razbudiivši se. »Je li sve u redu? Nisi opet u nekoj nevolji, zar ne?«

Dougless je zaškrgutala zubima. »Naravno da nisam u nevolji. Je li tata tamo? Ili mama?« Ili stranac s ulice, pomislila je. Bilo tko osim Elizabeth.

Elizabeth je zijevnula. »Ne, otišli su u planine. Ja ovdje čuvam kuću i pripremam znanstveni rad.«

»Misliš li da će osvojiti Nobelovu nagradu?« upitala je Dougless pokušavajući se našaliti i zvučati bezbrižno.

Elizabeth se nije dala zavarati. »Dobro, Dougless, što nije u redu? Je li te taj tvoj kirurg ostavio negdje?«

Dougless se slabašno nasmijala. »Elizabeth, zbilja si smiješna. Robert, Gloria i ja divno se provodimo. Ovdje se može vidjeti i raditi toliko toga. Evo, ovo smo jutro gledali srednjovjekovnu dramu. Glumci su bili tako dobri. I nevjerojatno koliko su dobri kostimi!«

Elizabeth je zastala. »Dougless, lažeš. Čujem to i preko telefona. Što nije u redu? Je li ti potreban novac?«

Koliko god se trudila, Dougless se nije mogla prisiliti da izgovori riječ »da«. Njezina obitelj obožavala je pričati ono što se zove Douglessinim dogodovštinama. Posebno im se sviđala ona o tome kad je Dougless ostala zaključana izvan hotelske sobe samo u ručniku. A zatim je tu bila ona priča kad je Dougless otišla u banku položiti ček i našla se usred pljačke banke. Ono što im je bilo najdraže u vezi s tom pričom bilo je to što je policija nakon dolaska ustanovila da su pljačkaši nosili plastične pištolje.

Sad je mogla zamisliti Elizabethin smijeh kad je rekla svim rođacima Montgomeryjevih kako je smiješna mala Dougless otišla u Englesku i završila ostavljena u crkvi bez novca, putovnice, bez ičega. »A uz to«, rekla bi Elizabeth uz salve smijeha, »napao ju je poludjeli šekspirijanski glumac.«

»Ne, nije mi potreban novac«, rekla je Dougless konačno. »Samo sam vas željela pozdraviti. Nadam se da ćeš završiti rad. Vidimo se.« Dok je spuštala slušalicu, čula je kako Elizabeth govori: »Dougless«.

Dougless se na trenutak leđima naslonila na govornicu i zatvorila oči. Osjećala je kako je opet na rubu plača. Posjedovala je ponos Montgomeryjevih, ali nikad nije učinila ništa na što bi mogla biti ponosna. Imala je tri starije sestre koje su bile utjelovljenje uspjeha: Elizabeth je bila kemičarka znanstvenica, Catherine profesorica fizike, a Anne odvjetnica za krivično pravo. Dougless, sa svojim skromnim poslom učiteljice u osnovnoj školi i katastrofalnom poviješću s muškarcima, bila je obiteljski lakrdijaš. Bila je beskonačni izvor pošalica među rođacima.

Dok se naginjala na telefonsku govornicu očiju zamagljenih od suza, vidjela je kako muškarac u oklopu izlazi iz crkve i ide puteljkom. Bacio je brz pogled na stare nadgrobne spomenike, ali činilo se da ga oni previše ne zanimaju dok je prolazio kroz ogradu.

Niz prometnicu nailazio je, za njih uobičajenom brzinom od osamdesetak kilometara na sat na uskoj cesti, jedan od onih malih engleskih autobusa.

Dougless se iznenada uspravila. Autobus je nailazio, muškarac je hodao vrlo brzo i nekako je instinktivno znala da će išetati ravno ispred autobusa. Ne razmišljajući više, Dougless je počela trčati. Baš u trenutku kad je potrčala, iza ugla crkve na vrijeme da vidi muškarca i brzo vozilo u pokretu, naišao je i vikar. I on je počeo trčati.

Dougless je prva došla do muškarca. Napravila je svoj najbolji skok u letu koji je naučila igrajući američki nogomet sa svojim rođacima iz Colorada i našla se na njemu. Zajedno su otklizali preko pošljunčenog puteljka na njegovu oklopu kao da je mali čamac na vesla, a autobus je prozujao pokraj njih. Da je Dougless samo sekundu zakasnila, autobus bi pregazio muškarca.

»Jeste li dobro?« upitao je vikar pruživši joj ruku kako bi joj pomogao da se pridigne.

»Ja... mislim da jesam...« rekla je dok je ustajala i otresala prašinu sa sebe. »Jeste li dobro?« upitala je muškarca na tlu.

»Kakva li su to kola bila?« upitao je pridigavši se u sjedeći položaj, ali i ne pokušavši ustati. Izgledao je zbunjeno. »Nisam ih čuo kako nailaze.« Glas mu se utišao. »A nije bilo ni konja.«

Dougless je razmijenila pogled s vikarom.

»Donijet ću mu čašu vode«, rekao je vikar uputivši Dougless lagani osmijeh kao da je htio reći da ga je ona spasila pa je prema tome ona i odgovorna za njega.

»Čekajte!« rekao je muškarac. »Koja je ovo godina?«

»Tisuću devetsto osamdeset osma«, odgovorio je vikar, a kad je muškarac ponovno legao na tlo kao od iscrpljenosti, vikar je pogledao Dougless. »Donijet ću vode«, rekao je, a zatim brzo otišao ostavivši ih same.

Dougless je ponudila ruku muškarcu na tlu, ali on je to odbio i sam se pridigao.

»Mislim da biste trebali sjesti«, ljubazno je rekla dok je rukom pokazivala na željeznu klupu unutar niskog kamenog zida. Nije htio ići prvi, već ju je slijedio kroz otvorena vrata ograde, a zatim nije htio sjesti dok ona ne sjedne. Ali Dougless ga je gurnula da sjedne. Izgledao je previše blijed i previše unezvjeren da bi obraćala pozornost na dobre manire.

»Vi ste opasni, znate li to? Slušajte, ostanite sjediti ovdje, a ja ću nazvati liječnika. Niste dobro.«

Okrenula se, ali njegove su je riječi zaustavile. »Mislim da sam možda mrtav«, rekao je tiho. Pogledala ga je procjenjivački. Ako je bio suicidalan, nije ga mogla ostaviti samog. »Zašto ne pođete sa mnom?« rekla je tiho. »Idemo zajedno potražiti pomoć.«

Nije se pomaknuo s klupe. »Kakvo to prijevozno sredstvo bijaše što me umalo pregazilo?«

Dougless je sjela pokraj njega. Ako je bio suicidalan, možda mu je najviše trebao netko s kim bi mogao porazgovarati. »Odakle ste? Zvučite kao Englez, ali takav naglasak nikad prije nisam čula.«

»I jesam Englez. A kakva to kola bijahu?«

»U redu«, rekla je uzdahnuvši. I ona je mogla igrati tu igru. »To je nešto što Englezi zovu autobusom za međugradski promet. U Americi se to zove minibus. Vozio je prebrzo, ali po mom mišljenju, brzina motornog vozila jedina je tekovina dvadesetog stoljeća koju su Englezi uistinu prihvatili.« Napravila je grimasu. »Dakle, što vam je još nepoznato? Zrakoplovi? Vlakovi?«

Jedna je stvar bila ponuditi pomoć, ali ona je imala i vlastitih važnih problema koje je morala riješiti. »Uistinu moram ići. Idemo u župni dvor pa će vikar pozvati liječnika.« Zastala je. »Ili bismo možda trebali nazvati tvoju majku.« Ljudi iz ovog sela sigurno su znali za ovog ludog čovjeka koji je trčao uokolo u oklopu i pretvarao se da nikad nije vidio ručni sat ili autobus.

»Moju majku«, rekao je muškarac, a usne su mu se razvukle u lagani smiješak. »Predmnijevam da moja majka više nije među živima.«

Možda je od tuge izgubio pamćenje. Dougless se smekšala. »Žao mi je. Je li nedavno umrla?«

Na trenutak se zagledao u nebo prije nego što je odgovorio. »Prije otprilike četiri stotine godina.« Na to je Dougless počela ustajati. »Po-zvat ću nekoga.«

Ali on ju je primio za ruku i nije je pustio da ode. »Sjedio sam... u sobi pišući pismo svojoj majci kad sam začuo ženski plač. Soba se zamračila, u glavi mi se zavrtjelo, a idući sam čas stajao iznad žene — vas.« Pogledao ju je s molbom u očima.

Dougless je pomislila kako bi bilo puno lakše ostaviti ovog čovjeka da ne izgleda tako božanstveno. »Možda vam se zacrnilo i ne sjećate se da ste se odjenuli i krenuli u crkvu. Zašto mi ne kažete gdje živite da vas mogu otpratiti kući?«

»Kad sam bio u toj sobi, bila je godina Gospodnja 1564.«

Sumanut je, pomislila je Dougless. Lijep, ali lud. Baš sam takve sreće.

»Dodite sa mnom«, rekla je blago kao da govori djetetu koje se sprema zakoračiti preko litice. »Pronaći ćemo nekoga da vam pomogne.«

Brzo je ustao s klupe dok su mu plave oči sijevale. Zbog njegove veličine, ljutnje koja je isijavala iz njega, a da se ne spominje to što je nosio čelični oklop i mač koji je izgledao oštar kao nož, Dougless je ustuknula.

»Još nisam spreman za Bedlam¹, gospo. Ne znam zašto ni kako dospjeh ovamo, ali znam tko sam i otklen potječem.«

Iznenada je Dougless osjetila da će prsnuti u smijeh. »I došli ste iz šesnaestog stoljeća. Iz vremena kraljice Elizabete, zar ne? Prve Elizabete, naravno. O, Bože! Ovo će biti najbolja Douglessina dogodovština ikad. Ostavljena sam ujutro, a sat vremena kasnije duh mi drži mač pod grlom.« Ustala je. »Hvala vam, gospodine. Neizmjereno ste me razveselili. Sad ću nazvati sestru i zatražiti od nje da mi pošalje deset funti — ni manje ni više — onda ću uloviti vlak do hotela u kojem smo odsjeli Robert i ja. Uzet ću avionsku kartu, a zatim idem kući. Sigurna sam da će mi se nakon današnjeg dana ostatak života činiti neuzbudljivim.«

Okrenula se od njega, ali prepriječio joj je put. Iz hlača je izvukao kožnu torbicu, otvorio je, izvadio iz nje nekoliko novčića, a zatim ih utisnuo u Douglessinu ruku i stisnuo joj prste u šaku.

»Uzmite deset funti, ženo, i nestanite. Ne biti primoran slušati tvoj zlobni jezik vrijedi toliko i više od toga. Zaklinjat ću Boga da te preobrati u tvojoj zloći.«

Bila je u iskušenju da mu baci novac natrag, ali druga joj je mogućnost bila da ponovno nazove sestru. »To sam ja, zla vještica Dougless. Ne znam što će mi vlak kad imam savršeno dobru metlu. Poslat ću tvoj novac vikaru. Zbogom i nadam se da se više nikad nećemo sresti.«

Okrenula se i napustila crkveno dvorište upravo u trenutku kad se vikar vratio s vodom. Nek' se netko drugi bavi njegovim fantazijama, mislila je. Taj je čovjek vjerojatno imao cijeli kovčeg pun kostima. Danas je elizabetinski vitez, sutra Abraham Lincoln ili Horatio Nelson, jer on je ipak Englez.

¹ Bedlam, odnosno Betlehem Royal Hospital, bila je prva londonska bolnica za mentalne bolesti.

Bilo je jednostavno pronaći željezničku postaju u malom selu te je otišla do šaltera kupiti kartu.

»To je tri funte i šezdeset penija«, rekao je službenik za šalterom.

Dougless nikad nije uspjela razlikovati engleski novac. Činilo se da postoji toliko kovanica s istom vrijednošću pa je gurnula kovanice koje je dobila od onog čovjeka u otvor prozorčića. »Je li ovo dovoljno?«

Službenik je pogledao tri kovanice jednu za drugom, polako ih je preokretao i pažljivo razgledavao. Nakon nekoliko trenutaka pogledao je u Dougless, a zatim se ispričao.

Vjerojatno će me uhititi zbog pokušaja korištenja krivotvorenog novca, Dougless je pomislila dok je čekala da se čovjek vrati. Uhićenje bi predstavljalo prikladan kraj savršenog dana.

Nakon nekoliko minuta, do šaltera je došao čovjek sa službenom kapom na glavi. »Ne možemo ovo primiti. Mislim da biste ih trebali odnijeti Oliveru Samuelsonu. Nalazi se odmah iza ugla s vaše desne strane.«

»Hoću li za te kovanice dobiti iznos dovoljan za kartu?«

»Uvjeren sam u to«, odgovorio je vedro kao da je čuo dobru šalu koju je samo on razumio.

»Hvala vam«, promrmljala je Dougless dok je uzimala kovanice. Možda bi trebala nazvati sestru i zaboraviti kovanice. Bolje ih je pogledala, ali izgledale su strano baš kao sve strane kovanice. S uzdahom je skrenula desno i došla do trgovine. Na oslikanom prozoru trgovine pisalo je »Oliver Samuelson, numizmatičar«.

U trgovini je za stolom sjedio ćelavi mali muškarac s draguljarskim povećalom na sjajnom čelu. »Izvolite?« upitao je nakon što je Dougless ušla.

»Službenik na željezničkoj postaji poslao me k vama. Rekao je da biste mi za ovo mogli dati iznos dovoljan za kartu.«

Uzeo je novčiće i pogledao ih pod draguljarskim povećalom. Ubrzo se počeo tiho hihotati. »Kartu za vlak, uistinu.«

Podigao je pogled. »U redu, gospođice«, rekao je. »Dat ću vam pet stotina funti za svaki od ovih, a ovaj vrijedi otprilike pet tisuća funti. Ali nemam toliko novca ovdje. Moram nazvati neke ljude u Londonu. Možete li novac pričekati nekoliko dana?«

Dougless je na trenutak ostala bez riječi. »Pet tisuća funti?«

»U redu, šest tisuća, ali ni šilinga više.«

»Ja... ja...«

»Želite li ih prodati ili ne? Nisu protuzakonito stečeni, zar ne?«

»Ne, barem ne mislim da jesu«, prošaptala je Dougless. »Ali moram razgovarati s nekim prije nego što ih prodam. Sigurni ste da su originalni?«

»U pravilu, srednjovjekovni novčići nemaju toliku vrijednosti, ali ovi su rijetki i savršeno su očuvani. Da nemate slučajno još koji?«

»Zapravo, mislim da ih je još nekoliko.« Možda i puna vreća, pomislila je.

Čovjek joj se nasmiješio kao da je unijela radost u njegov život. »Ako imate novčić od petnaest šilinga s kraljicom na brodu na njemu, dajte da ga vidim. Ne mogu si ga priuštiti, ali siguran sam da mogu pronaći kupca.«

Dougless je krenula natraške prema vratima.

»Ili dvofuntenjak«, rekao je. »Volio bih imati novčić od dvije funte sa slikom Edwarda VI.«

Kimajući glavom Dougless je izašla iz trgovine. Kao omamljena uputila se natrag prema crkvi. Nije bio u crkvenom dvorištu pa se nadala da nije otišao. Ušla je u crkvu i tamo ga je našla kako kleči ispred bijele grofovske grobnice ruku sklopljenih i glave pognute u molitvi.

Vikar je istupio iz sjene kako bi stao pokraj nje. »Tu je otkad ste otišli. Pokušao sam, ali nisam uspio postići da ustane. Neke velike brige muče tog jadnog čovjeka.« Okrenuo se prema njoj. »On je vaš prijatelj?«

»Ne, zapravo, upoznala sam ga tek jutros. Mislila sam da je odavde.«

Vikar se nasmiješio. »Moji župljani rijetko nose oklope.« Pogledao je na sat. »Moram ići, ali hoćete li vi ostati s njim? Iz nekog razloga ne želim ga ostaviti samog.«

Dougless je rekla da će ostati s njim, a zatim je vikar izašao iz crkve i ostavio je samu s čovjekom zaokupljenim molitvom. Tiho mu je prišla i stala iza njega. »Tko ste vi?« prošaptala je.

Nije otvorio oči, rasklopio ruke pa čak ni podignuo glavu. »Ja sam Nicholas Stafford, grof od Thornwycka.«

Dougless je trebao koji trenutak da se prisjeti gdje je već čula to ime, a zatim je pogledala mramornu grobnicu. Duboko urezano gotič-

kim slovima stajalo je ime, Nicholas Stafford, grof od Thornwycka. A skulptura je cijelog tijela muškarca na vrhu grobnice na sebi imala potpuno istu odjeću kao ovaj čovjek. A lice isklesano u mramoru bilo je njegovo lice.

Ideja da je uistinu došao iz prošlosti, da je bio živi duh, bila je više nego što je Dougless bila u stanju shvatiti. Duboko je udahnula. »Nemate nikakav identifikacijski dokument, zar ne?« upitala je pokušavajući malo razvedriti situaciju.

Podigavši glavu otvorio je oči i zagledao se u nju. »Zar sumnjate u moju riječ?« ljutito je upitao. »Vi, vještica koja mi je ovo učinila, usudujete se sumnjati u mene? Da se ne bojim da će i mene optužiti za vještičarenje, prokazao bih vas i ostao gledati kako gorite.«

Stojeći tamo bez riječi i s mislima koje su se vrtoglavo rojile, Dougless je gledala kako se on okreće od nje i ponovno započinje s molitvom.